

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้การติดต่อสื่อสารกันภายในโลกของเรา เป็นไปอย่างกว้างขวาง ทั่วถึงและรวดเร็วในทุกๆด้านและทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การศึกษา มีการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ข้อมูล ความรู้ เทคโนโลยี วิชาการใหม่ๆ วัฒนธรรม การทำข้อตกลงต่างๆตลอดเวลา ในการติดต่อกันนั้น ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นต่อการติดต่อสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการฟัง การพูด อ่านหรือเขียน เพื่อให้บรรลุถึงผลสำเร็จในการติดต่อสื่อสารนั้นๆ และภาษาหนึ่ง ที่ยอมรับกันเป็นภาษาสากลในการติดต่อสื่อสารกันก็คือภาษาอังกฤษนั่นเอง

ประเทศไทยนั้นมีการติดต่อกับต่างประเทศมาแต่ครั้งโบราณ และภาษาที่ใช้เป็นสื่อกลางในการติดต่อที่สำคัญภาษาหนึ่งก็คือภาษาอังกฤษ คนไทยเริ่มใช้ภาษาอังกฤษตั้งแต่สมัยที่ชาวอังกฤษเข้ามาติดต่อกาชาขายกับคนไทยในสมัยรัชกาลที่ 3 ในปี พุทธศักราช 2361 (คณะกรรมการโครงการสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน 2521 : 256) ประเทศไทยเราจึงน่าที่จะนิยมศึกษาภาษาอังกฤษกันมาเป็นเวลานานแล้ว ดังที่ ญาตี ไหวคี (2521 : 32 - 33) ได้กล่าวไว้ว่า สังคมไทยนิยมศึกษาภาษาอังกฤษมาตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว นับว่านานถึง 129 ปีแล้ว แต่ถ้าจะนับเฉพาะที่มีการกำหนดไว้ในหลักสูตร ก็ควรจะเริ่มตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พุทธศักราช 2450 ซึ่งมีการจัดลำดับชั้นเรียน มีหลักสูตรชั้นมูลและชั้นประถมศึกษา โดยให้เริ่มสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นสูงสุดของชั้นมูล ให้แทรกภาษาอังกฤษที่ละน้อยๆจนตลอดชั้นประถมศึกษาเพื่อจะได้เรียนต่อในชั้นมัธยมพิเศษ ต่อมาในปีพุทธศักราช 2475 ก็ได้กำหนดชั้นมูลศึกษา หรืออนุบาล สำหรับเด็กอายุต่ำกว่า เกณฑ์บังคับก็มีการสอนภาษาอังกฤษในเวลาพิเศษ ทั้งในชั้นอนุบาลและชั้นประถมเพื่อเป็นพื้นฐานในการเข้าเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นต่อไป

ต่อมาในวันที่ 28 ตุลาคม พุทธศักราช 2518 ได้มีมติคณะรัฐมนตรีตอนหนึ่งว่า

"การศึกษาระดับต้นจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีการสอนภาษาไทยแต่เพียงภาษาเดียวและตั้งแต่นั้นชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ขึ้นไปให้มีการสอนภาษาต่างประเทศโดยถือเป็นวิชาเลือกได้" (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 1) ต่อมาได้มีมติคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2520 ให้ยกเลิกการสอนภาษาต่างประเทศทุกภาษาในประเทศไทย สำหรับชั้นประถมศึกษา เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนทุกเชื้อชาติเรียนรู้อาษาไทยและเพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในชาติ จนในที่สุดก็มีพระบรมราชโองการประกาศใช้แผนการศึกษาชาติ พุทธศักราช 2520 เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2520 และให้ประกาศใช้ในปี 2521 เมื่อวันที่ 3 ตุลาคม 2520 ซึ่งมีสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยสรุป คือ ในหลักสูตรจะไม่บรรจุภาษาต่างประเทศไว้ แต่อาจจะอนุญาตให้สอนภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมจากหลักสูตรใดตามความเหมาะสม สำหรับภาษาอังกฤษเนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนไทยโดยเฉพาะที่อยู่ในเมืองมากพอควร และได้มีการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมปีที่ 1 หรือชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มานานแล้ว รวมทั้งเป็นภาษาสากลที่ช่วยเสริมความรู้ทางคานวิชาการ จึงอนุญาตให้โรงเรียนราษฎร์ที่มีความต้องการและมีความเหมาะสมเปิดสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4 นอกหลักสูตรใดไม่เกินสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง และให้เพิ่มชั่วโมงในหลักสูตรประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 อีกสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง เพื่อให้โรงเรียนของรัฐ ทองถิ่น หรือโรงเรียนราษฎร์ที่ไม่ได้สอนภาษาอังกฤษมาก่อนได้เลือกสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน หรือสอนวิชาชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ตามสภาพและความเหมาะสมของท้องถิ่น (มงคล อาละพาด 2521 : 19) หลังจากนั้นก็มีประกาศของกระทรวงศึกษาธิการ ที่ วก. 154/2523 ลงวันที่ 2 เมษายน 2523 ให้เพิ่มวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 โดยจัดตารางเรียนวันละไม่เกิน 1 ชั่วโมง รวมเวลาสำหรับเรียนภาษาอังกฤษ 200 ชั่วโมง และได้มีคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการที่ วก. 520/2523 ให้เพิ่มเวลาเรียนในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 อีกสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง ทั้งนี้เมื่อรวมแล้วต้องมีเวลาเรียน 1,200 ชั่วโมงใน 1 ปีการศึกษา เพื่อให้โรงเรียนประถมศึกษาได้เลือกสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตประจำวันหรือสอนวิชาชีวิตที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตอย่างใดอย่างหนึ่งได้ตามสภาพและ

ความเหมาะสมของท้องถิ่น ตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 เป็นต้นไป

แม้ว่าหลักสูตรประถมศึกษาจะกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก แต่แนวโน้มที่โรงเรียนจะเลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกนั้นน่าจะมีมากกว่า การเลือกวิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต เพราะ

1. ครูที่เคยสอนภาษาอังกฤษถ้ามีทัศนคติต่อการสอนภาษาอังกฤษก็อยากสอนต่อไป หรือบางคนแม้ว่าจะไม่ค่อยชอบสอนภาษาอังกฤษ แต่ก็ไม่อยากจะเปลี่ยนวิชาที่สอนจนชินแล้ว

2. ผู้ปกครองที่ชอบให้บุตรหลานเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่เล็กก็อยากให้โรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ

3. โรงเรียนที่เปิดสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา ก็จะมีชื่อเสียงและได้รับความนิยมเพราะถือว่าโรงเรียนนั้นมีครู มีอุปกรณ์การสอนพร้อม (พรรณี สาคกริก 2521 : 1 - 2)

จากการติดตามความก้าวหน้างานการ เรียนการสอนภาษาอังกฤษของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง บุคคลที่สนใจ ตลอดจนผลงานวิจัย ก็พบว่าแม้ภาษาอังกฤษจะได้มีการจัดสอนขึ้นในประเทศไทยมาเป็นเวลานานถึง 100 กว่าปีแล้วก็ตาม แต่การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยก็ยังไม่บรรลุผลตามจุดหมายของหลักสูตรที่ผ่านมาเท่าที่ควร จึงจะกล่าวต่อไปนี้ สุโร พงษ์ทองเจริญ (2520 : 1) กล่าวถึงผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยว่า ผลที่ได้รับภายหลังจากที่เรียนภาษาอังกฤษมาถึง 6 ปี นักเรียนส่วนมากฟังภาษาอังกฤษเกือบจะไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อยหรือพูดไม่ได้เลย ความสามารถในการอ่านและทำความเข้าใจ เนื้อความที่ตนอ่านโดยฉับพลันทันทีที่อยู่ในเกณฑ์คำ รู้คำศัพท์น้อย ไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องพอควรแก่ระดับชั้น นับว่าเป็นการสิ้นเปลืองเวลาไปโดยไร้ผลไม่คุ้มค่า

ศูนย์ภาษาอังกฤษโครงการพัฒนามหาวิทยาลัยได้ร่วมมือกับประธานคณะกรรมการประสานงานโครงการภาษาอังกฤษระดับชาติจัดทำข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยขึ้น เพื่อเป็นเอกสารประกอบการพิจารณาปรับปรุงนโยบายและหลักสูตรเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแก่คนไทยโดยถือเอาผลการสำรวจของกระทรวงศึกษาธิการเมื่อปี พ.ศ. 2507 และของโครงการพัฒนามหาวิทยาลัยเมื่อปี พ.ศ. 2510 มาประกอบการพิจารณาเสนอแนะ รายละเอียด

ที่ผู้เชี่ยวชาญทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศเห็นพ้องต้องกัน เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีดังนี้

1. ผลการเรียนการสอนในโรงเรียนและในมหาวิทยาลัยทั่วไปยังอยู่ในระดับอ่อนมาก
2. สาเหตุสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนไม่ได้ผลดี คือการที่ต้องมาเสียเวลาแก้ไขข้อผิดพลาดซึ่งสอนไว้ในชั้นต้นๆ เพราะในชั้นต้นๆที่เริ่มเรียนเป็นระยะที่ต้องการครูที่ดีที่สุด แต่เรากลับใช้ครูที่มีความรู้ความสามารถคอยที่สุดสอน
3. การพิจารณาสอนภาษาต่างประเทศโดยใช้ทฤษฎีการสอนภาษาต่างประเทศเป็นเกณฑ์เพียงอย่างเดียวย่อมไม่ได้ แต่ควรจะพิจารณาคำนวณความพร้อมเพียงของครูภาษาอังกฤษที่ดีและต้องคำนึงถึงทักษะที่เด็กต้องใช้เป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาต่างประเทศควยว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับปรุงเพื่อใช้ในการสื่อความหมายกับชาวต่างประเทศ (The English Language Center of the University Development Commission Office of the National Education Council 1971 : 1 - 2)

กาแลนทซีส (Kalantzis 1972 : 1321 A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง" สรุปผลการวิจัยได้ว่า ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเกิดขึ้นเพราะครูเป็นส่วนใหญ่ กล่าวคือครูสอนโดยไม่คำนึงถึงว่าภาษาเป็นพฤติกรรมในแบบอย่างหนึ่งของมนุษย์และมักสอนโดยคิดว่าภาษาเป็นสิ่งที่สามารถเลียนแบบได้ เมื่อเป็นเช่นนี้เวลาสอนครูจึงไม่คำนึงถึงลักษณะทางจิตวิทยาและสังคมของการเรียนรู้ของเด็ก อีกประการหนึ่งครูมักสอนโดยคิดว่า เป็นหน้าที่ที่จะต้องสอนเท่านั้นจึงไม่อุทิศตนเองให้กับงานเท่าที่ควร ผู้วิจัยสรุปว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะได้ผลอย่างจริงจังขึ้นอยู่กับครูผู้สอน เป็นสำคัญในอันที่จะใช้หลักสูตรให้บรรลุเป้าหมาย โดยการนำเอาลักษณะทางสังคมและจิตวิทยามาสอดผสานเข้ากับความรู้ทางด้านภาษาและวิธีสอนของครู นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้กล่าวว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนี้ไม่เพียงแต่จะเป็นปัญหาของครูผู้สอนเท่านั้น ยังเป็นปัญหาของผู้บริหารของแต่ละโรงเรียนที่ควรพิจารณาหลักสูตรภาษาอังกฤษในโรงเรียนของตนเองควย

สาย ภานุรัตน์ (2519 : 177) กล่าวว่า ในระดับชั้นประถมศึกษาเรา

มักจะขาดแคลนครูที่มีความรู้ความสามารถที่เหมาะสมที่จะสอนภาษาอังกฤษ เพราะครูที่เขาสอนในระดับชั้นดังกล่าวนี้ เรายังนิยมบรรจุครูที่มีวุฒิค่าเขาสอนโดยเข้าใจว่าการสอนในระดับนี้ง่าย ครูที่มีวุฒิสูงกว่าเด็กเพียงเล็กน้อยก็อาจจะสอนได้ ฉะนั้นจึงปรากฏว่าการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาไม่ใคร่ได้ผลดี เด็กอ่านออกเสียงผิดๆ เป็นนิสัยติดตัวยากที่จะแก้ไขได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ พิษณุ อุไรวรรณ (2520 : 21 - 23, 47) ที่กล่าวว่า ครูภาษาอังกฤษขาดทักษะในการสอนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ พื้นฐานทางภาษาอังกฤษไม่ดี ที่สอนก็เพราะความจำเป็น ครูบางคนหลงคิดว่าตนชอบภาษาอังกฤษและคิดว่าคงจะสอนภาษาอังกฤษได้ก็เท่ากับกับความชอบที่ตนมีอยู่แล้วก็สอนไปผิดๆ คือเคยได้เรียนกับครูมาอย่างไรก็สอนอย่างนั้น สอนแบบโบราณ ออกเสียงผิด ไม่มีเสียงหนักเบาในคำ (Word stress) และเสียงสูงต่ำในประโยค (Intonation) กษมา อัจฉริยะศาสตร์ (2519 : 1) ให้ความเห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยล้มเหลวเพราะความไม่พร้อมของครูผู้สอน คือผู้สอนขาดความรู้ในคานเทคนิคการสอน ไม่ทราบความถูกต้องในสิ่งที่จะสอนและขาดความตั้งใจที่จะสอน ผู้เรียนก็ไม่พร้อมที่จะเรียน เพราะมองไม่เห็นประโยชน์จึงไม่สนใจและไม่ตั้งใจเรียน ยิ่งกว่านั้นแบบเรียนและอุปกรณ์ไม่พร้อมรวมทั้งมีปัญหาทางคานการ เงินด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ สุโร พงษ์ทองเจริญ และ เทือก กุสุมา ณ อยุธา (2505 : 1) ที่ว่าครูบางคนได้รับการศึกษามาไม่เพียงพอ มีความรู้ความชำนาญน้อยจึงไม่สามารถที่จะสอนเนื้อหาของวิชาได้อย่างถูกต้อง และตีความหมายของหลักการสอนภาษาอังกฤษอย่างผิดๆ ครูบางคนไม่ชวนช่วยปรับปรุงตนเองหรือค้นคว้าความรู้ไว้ใ้กว้างขวาง ซึ่งในคานความรู้ทางวิชาการนั้นมีการ เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาถ้าครูไม่กระตือรือร้น ความรู้ที่มีอยู่ก็จะล้าสมัยได้ นพมาศ รัตนปริตาดุล (2524 : 12 - 17) ให้ความเห็นว่า ครูจำนวนไม่น้อยมีความรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอที่จะสอนและให้ความรู้แก่นักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับชั้นต้นๆ ซึ่งเป็นระดับที่สำคัญในอันที่จะก่อให้เด็กเกิดทัศนคติที่ดีและเป็นระดับของการวางรากฐานด้วย ผู้บริหารโรงเรียนบางโรงเรียนคิดว่าไม่จำเป็นที่จะต้องไขครูที่ได้รับการฝึกมาคานภาษาอังกฤษมาสอนภาษาอังกฤษในชั้นที่เริ่มเรียน ไขเพียงครูที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษบ้าง เล็กน้อยก็สอนได้ และในปัจจุบันแม้จะมีวิธีการสอนแบบใหม่ๆ แต่ความคืบหน้าของครูก็ยังไม่มากพอ ตาม

โรงเรียนต่างๆ แม้แต่โรงเรียนในกรุงเทพมหานครก็ยังมีครูที่เคยชินกับการสอนภาษาอังกฤษแบบไวยากรณ์และการแปลอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งๆ ที่ครูเหล่านั้นได้ผ่านการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษแบบเน้นการฝึกทักษะ ทั้งสี่ตามหลักสูตรใหม่มาแล้วก็ตาม ศรีวิชัย สุวรรณภักดี (2522 : 74 - 76) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับตัวครูในด้านการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ครูมีความรู้ทางด้านเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษไม่แม่นยำพอ โดยเฉพาะชั้นประถมศึกษาชั้นต้น ครูได้รับการคาดหวังว่าควรจะสอนไวยากรณ์ทุกวิชา เมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้โคครูที่ไม่สนใจหรือไม่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษก็พอมาสอนนักเรียน จึงก่อให้เกิดผลเสียต่อนักเรียน

2. ครูขาดความพร้อมที่จะสอนไม่มีการเตรียมบทเรียน อาจเป็นเพราะครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป หรือ เป็นเพราะครูต้องการความสะดวกสบายในการสอน เคยสอนมาอย่างไรก็ใช้อย่างนั้นตลอด ไม่มีการปรับปรุงคัดแปลงให้เหมาะสมกับนักเรียนซึ่งเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ

3. ครูขาดความรู้ทางด้านวิธีการสอนที่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะไม่เคยได้ศึกษามาก่อนหรือเคยศึกษามาอย่างผิวเผิน ไม่สามารถนำวิธีการสอนที่เหมาะสมไปใช้ประโยชน์ได้ หรือนำไปใช้ได้ไม่ถูกต้อง

4. ครูขาดความมั่นใจในตัวเอง ซึ่งอาจจะ เป็นเพราะไม่แม่นยำในเนื้อหาหรือวิธีสอน หรือมีความอายในการที่จะต้องออกเสียงภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเสียงของเจ้าของภาษา เมื่อครูไม่กล้าแสดงออกแล้วจะหวังให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษหรืออ่านภาษาอังกฤษควยสำเนียงที่ถูกต้องย่อมเป็นไปได้

5. ครูบางคนไม่ใส่ใจศึกษาหลักสูตรว่าวิชาที่ตนเองสอนนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไร เนื้อหาที่สอนครอบคลุมไปถึงไหน ซึ่งทำให้การสอนนั้นไม่มีหลักเกณฑ์ ไม่ทราบว่าหลักสูตรจัดให้นักเรียนเรียนวิชานี้เพื่อจุดมุ่งหมายอย่างไร

6. ครูไม่มีเวลาในการตรวจงานของนักเรียน เพราะบางโรงเรียนจัดให้ครูสอนจนมากเกินไป และจำนวนนักเรียนแต่ละห้องก็มาก

7. ครูไม่กระตุ้นความสนใจของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมต่างๆ เช่น เกม หรืออุปกรณ์และไม่ได้นิเทศนักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ

8. ครูขาดการใช้จิตวิทยาในการสอน เช่น เมื่อนักเรียนเรียนได้ไม่ดีเท่าที่

ครุคาคคิดเอาไว้ ครูบางคนจะแสดงอาการโกรธและไม่พอใจ ว่าคุณนักเรียน จนบางครั้งนักเรียนเกิดความกลัว ทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและต่อวิชาภาษาอังกฤษด้วย เมื่อมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาใดแล้วโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จในวิชานั้นย่อมมีน้อย

จากความคิดเห็นของ ศรีวิชัย สุวรรณภักดิ์ ดังกล่าวมาแล้วจะสอดคล้องกับความคิดเห็นของ พวงเพ็ญ อินทรประวัติ (2521 : 72 - 76) ซึ่งจะกล่าวถึงปัญหาต่างๆเกี่ยวกับครูผู้สอนรวมทั้งให้ข้อเสนอแนะต่างๆ คือ

1. ความรู้ของครูยังไม่ดีมาตรฐาน กล่าวคือความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษของครูยังไม่แน่นแฟ้นพอ ครูยังพูดภาษาอังกฤษได้ไม่คล่อง ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้มีในทุกระดับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษาและระดับประถมศึกษา ซึ่งในระดับประถมศึกษานั้นยิ่งเป็นปัญหามาก เพราะถาคุณภาพของครูที่สอนภาษาอังกฤษไม่ดีพอก็จะปูพื้นฐานความรู้อันให้กับนักเรียน เป็นเหตุให้ครูระดับมัธยมศึกษาต้องใช้เวลาส่วนมากในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆทางภาษาอังกฤษซึ่งได้รับมาในระดับประถมศึกษา

วิธีแก้ไขอย่างถาวรก็คือ พยายามจัดครูที่มีความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษดีพอที่จะทำการสอนในระดับประถมศึกษาไปทำการสอน อาจมีการจัดอบรมครูบางเป็นครั้งคราว เพื่อเสริมความรู้ภาษาอังกฤษและวิธีสอนให้แน่นแฟ้นขึ้น

วิธีแก้ไขสำหรับตัวครู คือต้องเตรียมการสอนอย่างดีในทุกๆบท เวียนจะสอนถูกๆผิดๆไม่ได้

2. การเตรียมการสอนของครู การทำบันทึกการสอนล่วงหน้าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับครูที่ยังมีความชำนาญในการสอนน้อยควรจะได้เตรียมตัวล่วงหน้าว่าจะดำเนินการสอนอย่างไร ใข้อุปกรณ์การสอนอะไรบาง ฯลฯ

3. ครูไม่เข้าใจโครงสร้างของหนังสือแบบเรียน ครูบางคนสอนเรียงไปตามลำดับหน้า หมดเวลาตอนไหนก็จบแค่นั้นชั่วโมงต่อไปก็มาสอนต่ออีก

ทางแก้ไข ครูควรเอาบทเรียนแต่ละบทมาวิเคราะห์จัดลำดับความสำคัญของหัวข้อแล้วเตรียมการสอนให้จบเป็นเรื่องๆไป โดยอาจจะยึดเอาหัวข้อทางไวยากรณ์ หัวข้อเรื่อง หรือยึดเอาสถานการณ์เป็นหลักในการสอน ถ้าหากว่าเนื้อหาที่มีอยู่ในหนังสือแบบเรียนมีไม่เพียงพอ ครูก็อาจจะหามาเพิ่มเติมจากหนังสืออ่านประกอบ

อื่นๆก็ได้

4. ปัญหาเรื่องการแปล ครูบางคนใช้วิธีการแปลประโยคต่อประโยค ซึ่งเป็นการสร้างนิสัยใหญ่เรียนในทางที่ไม่ถูก และจะทำให้เป็นอุปสรรคในการเรียนภาษาอังกฤษต่อไปควย

ขอควรแก้ไข อาจจะทำโดยการไม่แปลให้นักเรียนฟังประโยคต่อประโยคหรือคำต่อคำ แต่พยายามใช้อุปกรณ์ต่างๆมาช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายหรือพยายามอธิบายโดยการใช้อังกฤษอย่างง่ายๆ หรือถ้าอยากจะทำก็ควรจะเป็นการแปลแบบสรุปเนื้อความทั้งตอนหรือทั้งกลุ่มประโยค เป็นต้น

5. ปัญหาเรื่องการแสวงหาความรู้ของครู ครูส่วนใหญ่ไม่ค่อยได้แสวงหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับระเบียบวิธีสอน เพราะส่วนมากไม่ค่อยมีนิสัยรักการอ่านด้านวิชาการนัก

แนวทางแก้ไขขึ้นอยู่กับตัวครูเองที่จะต้องเสาะแสวงหาความรู้อยู่เสมอ ในด้านความรู้ตัวภาษาอังกฤษ วิธีการสอนแบบใหม่ๆ ครูจะมีพจนานุกรมภาษาอังกฤษที่ศึกษาไว้สักเล่มหนึ่ง การฝึกฟังเสียงภาษาอังกฤษจากวิทยุคลื่นสั้น ถ้าครูได้ฝึกฟังเป็นประจำก็จะค่อยๆมีความเคยชินเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นต้น

6. ปัญหาเกี่ยวกับการทำความเข้าใจนักเรียนในชั้นของตนซึ่งจะมีความแตกต่างกันไป ปัญหาต่างๆเกี่ยวกับตัวนักเรียนเป็นเรื่องที่ครูจะต้องหมั่นสังเกตและหาวิธีแก้ไข เพื่อช่วยให้นักเรียนทุกคนในห้องใดมีโอกาสเรียนรู้ตามความสามารถของตน

จากปัญหาต่างๆที่กล่าวมาแล้วนี้ในกรณีที่เกี่ยวกับตัวครูผู้สอนภาษาอังกฤษ แม้จะมีการประกาศใช้หลักสูตรใหม่ มีการจัดอบรมครูเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอนตามหลักสูตรใหม่แล้วก็ตาม แต่ปัญหาต่างๆที่กล่าวมาข้างต้นก็ยังคงมีอยู่ จากการออกสัมภาษณ์และสังเกตการสอนของครูภาษาอังกฤษ และผู้บริหารโรงเรียนในระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร ก็พบว่าปัญหาต่างๆดังกล่าวนั้นยังคงเป็นปัญหาของครูผู้สอนภาษาอังกฤษอยู่ และปัญหาหนึ่งที่ครูภาษาอังกฤษและผู้บริหารโรงเรียนเห็นว่า เป็นปัญหาอย่างมากก็คือ ปัญหาด้านการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาหรือให้สามารถเป็นคนแบบในการสอนนักเรียนให้เลียนแบบการออกเสียงที่ถูกต้อง เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารและประกอบอาชีพในชีวิตประจำวันต่อไปได้ เพราะครูที่ทำการสอนภาษาอังกฤษอยู่ส่วนใหญ่มิใช่ผู้ที่จบวิชาเอกหรือวิชาโท

ทางภาษาอังกฤษ จึงมีปัญหาคำการออกเสียงเป็นอย่างมาก

จากข้อมูลต่างๆที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาเพื่อแก้ไขปัญหเกี่ยวกับคำการออกเสียงของครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยการทำการวิจัยเรื่อง "การนำเสนอรูปแบบการเสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยการวิจัยนี้จะเน้นรูปแบบการเสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษในความรู้พื้นฐานและทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยยึดเนื้อหาจากหนังสือแบบเรียน English Is Fun ทั้ง 4 เล่ม คำหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 เป็นหลักในการจัดทำรูปแบบการเสริมสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อจัดสร้างรูปแบบในการเสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยเน้นการเสริมสมรรถภาพทางคำการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นหลัก ให้ถูกต้องเพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานในการเรียนการสอนแก่นักเรียนได้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร เป็นผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. สมรรถภาพที่ต้องการเสริมคือความรู้พื้นฐานด้านทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ขอทดลองเบื้องต้น

1. รูปแบบที่สร้างขึ้นได้สร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสาร หนังสือ งานวิจัย การสัมภาษณ์บุคคลผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหารโรงเรียน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ และผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิรวมทั้งได้นำไปสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากรและได้ทดลองประสิทธิภาพของรูปแบบในบางส่วนที่สามารถดำเนินการได้

ดังนั้นถือว่ารูปแบบการ เสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานครนี้มีประสิทธิภาพและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

2. ผู้ตอบแบบสอบถามได้ตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นที่แท้จริง

คำจำกัดความ

รูปแบบการ เสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ หมายถึง กิจกรรม หรือวิธีการที่ดำเนินไปโดยมีแผนการและวิธีการดำเนินงานที่แน่ชัด เพื่อเพิ่มพูน ความรู้และทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษแก่ครูที่สอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการสร้างรูปแบบการเสริมสมรรถภาพ ฯ จะสร้างจากทฤษฎีและหลักการต่างๆที่ พัฒนาอย่างถี่ถ้วน เป็นหลัก

สมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษ หมายถึง สมรรถภาพพื้นฐานทาง ความรู้และทักษะในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่นำไปใช้ในการ เรียนการสอนและเป็น แบบอย่างที่ดีของของนักเรียนได้

ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ หรือผู้ช่วย ฯ ฝ่ายวิชาการ ของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร

ครูภาษาอังกฤษ หมายถึง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 - 6 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. สำรวจปัญหาและความต้องการในการที่จะดำเนินการ เสริมสมรรถภาพ ครูภาษาอังกฤษโดยการศึกษาหนังสือ บทความ งานวิจัย และการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้บริหารโรงเรียน ครูภาษาอังกฤษ

2. ดำเนินการสร้างรูปแบบการ เสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษใน โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร และแบบสอบถามฉบับชั่วคราว

3. นำรูปแบบการเสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ ฯ และแบบสอบถาม ฉบับชั่วคราวไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่าน ตรวจสอบแก้ไข ปรับปรุงการใช้ภาษา การสื่อความหมาย การใช้คำถามตลอดจนความเป็นไปได้ของรูปแบบ

4. ปรับปรุงตัวรูปแบบ ๗ และแบบสอบถาม

5. นำโครงร่างของรูปแบบ ๗ และแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรคือครูภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 175 คน และผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 105 คน รวมทั้งสิ้น 280 คน

6. นำข้อมูลที่ได้อันมาวิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบค่า Z (Z - test)

7. นำผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลมาปรับปรุงรูปแบบ ๗

8. ดำเนินการทดลองรูปแบบ ๗ กับครูภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวนประมาณ 5 - 6 คน ในบางส่วนของรูปแบบ ๗ ที่สามารถดำเนินการได้

9. ปรับปรุงรูปแบบ ๗ เป็นฉบับสมบูรณ์

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ได้รูปแบบ ๗ เพื่อพัฒนาสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษ ทางด้านทักษะพื้นฐานในการออกเสียงภาษาอังกฤษ
2. เป็นแนวทางในการเสริมสมรรถภาพของครูภาษาอังกฤษทางด้านอื่นๆ โดยการปรับปรุงที่เปลี่ยนแปลงจากแนวทางของรูปแบบ ๗ ที่ได้วิจัยขึ้น
3. หน่วยงานที่จัดการศึกษาในระดับประถมศึกษา สามารถนำรูปแบบการเสริมสมรรถภาพครูภาษาอังกฤษ ๗ นี้ไปประยุกต์ใช้ได้

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย